

[Holger Eriksen.]

Det foreliggende lovforslag skal i det hele taget ikke give anledning til nogen kritik fra min side, thi selvom det i princippet er rigsdagen, som skal godkende størrelsen af de lønninger, der udbetales til tjenestemændene, har mit parti altid været af den opfattelse, at hvis det lykkes den ansvarlige finansminister at opnå overenskomster med de modstående organisationer, har rigsdagen ikke andet at gøre end at godkende. Det mente vi, da vi havde en socialdemokratisk finansminister, og det mener vi også, når finansministeren tilhører et andet parti. Hvis rigsdagen kom ind på at ændre i sådanne overenskomster, ville det føre til kaotiske tilstande og bl. a. medføre, at organisationerne aldrig kunne afslutte overenskomster, da de ikke på forhånd kunne vide, om sådanne ikke blev ændret på væsentlige punkter.

Jeg skal heller ikke komme ind på lovforslagets enkelte bestemmelser, som den højtærede finansminister jo har redegjort for i sin fremsættelsestale. Jeg skal nøjes med at gøre nogle mere almindelige bemærkninger.

Det, som forårets lønforhandlinger har givet anledning til, er forhøjelse af det midlertidige løntillæg med 2 portioner, senere 3, men den udgiftsforøgelse, som dette fremkalder, udgør jo kun ca. halvdelen af det, som forslaget omfatter. Den lønningslov-revision, som forslaget er udtryk for, tager næsten halvdelen.

Det må indrømmes, at man fra alle sider har erkendt, at den voldsomme pristigning, der har fundet sted, siden sidste lønningslov blev vedtaget, ikke var forudset i denne lov, og at der derfor var sket forskydninger i de enkelte gruppers lønninger, bl. a. således at der er opstået et misforhold i aflønningen af samgifte og ugifte sammenlignet med det, som forsørgere opnår. Der måtte derfor ske noget. Om det er det helt rigtige, der er sket, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg indrømmer, at jeg var af den opfattelse, at tidspunktet ikke var inde til en nedsættelse af en ny lønningskommission, men når der alligevel skulle foretages så omfattende ændringer, havde det måske været bedre, om man var gået den vej.

Man kommer ikke udenom, at det lønssystem, som man startede med, var det principielt rigtige. Forskellige forhold har bevirket, at man midlertidigt forlod det, men som udviklingen har været, synes jeg godt, at man kunne være gået et stykke videre, i hvert fald så langt at de ugifte

over 30 år var blevet stillet lige med forsørgere. Når jeg siger det, vil jeg samtidig gerne understrege, at jeg absolut ikke sympatiserer med de aktioner, som visse tjenestemænd har foretaget udenom deres organisationer. Man må gå ud fra, at organisationerne til enhver tid varetager alle medlemmernes interesser, derunder også de samgiftes og de ugiftes, og man må også gå ud fra, at organisationerne er nået så langt, som det på nuværende tidspunkt er muligt, men iøvrigt synes jeg, at når man er gået så langt, som man er, kunne man også have taget det skridt, som jeg før nævnte.

Der er måske visse vanskeligheder. Jeg er ikke blind for, at der måske findes enkelte grupper, der fortrinsvis består af ugifte, og som efterhånden har fået deres grundlønninger hævet, således at det måske ikke ville være rimeligt at give dem fuldt reguleringstillæg, men sådanne enkeltstående skævheder kunne man have rettet på, hvis der var blevet gennemført en almindelig løn-ningslovrevision på grundlag af en hurtigt arbejdende kommissions indstilling. Man nedsatte ganske vist i fjor et såkaldt nivelleringsudvalg, men dette udvalg har haft en krank skæbne, jeg kunne måske også bruge det stærkere udtryk, at udvalget nærmest har været til grin. Det har holdt 2 møder, som gik med den generaldebat, som den slags udvalg altid indleder med. Dernæst sendte man de politiske repræsentanter hjem. Resten af udvalget fremskaffede så noget statistisk materiale, som jeg senere skal vende tilbage til. Iøvrigt blev organisationernes repræsentanter enige om, hvilke krav de ville stille til ministeriet. Disse krav blev forelagt ved et møde, hvor man imidlertid savnede blot en antydning af, hvad finansministeren mente at kunne ofre. Man ventede så at få besked derom i et følgende møde. Det blev også indkaldt, men senere aflyst med den begrundelse, at tiden ikke var moden til, at et sådant møde kunne holdes, og det har den ikke været siden; der har ikke været holdt noget møde i udvalget siden den tid.

Det fremgår af mine første udtalelser, at jeg ikke bebrejder ministeren, at han personlig har ført forhandlinger med organisationerne, men jeg bebrejder ham, at han på den måde har negligeret udvalget, der faktisk ikke har arbejdet, og ministeren må undskyldte mig, at jeg nu betragter det som ophævet. Mit parti agter i hvert fald ikke mere at lade sig repræsentere i dette udvalg. Når ministeren alligevel ikke ville gøre brug af det, mener jeg, at han aldrig burde have nedsat det. De statistiske oplys-